

UZASADNIENIE

D. H. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od początku lipca 2011 roku do dnia 20 lipca 2011 roku wG.. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z P. W. przy ulicy (...) z wynajmowanego mieszkania oznaczonego numerem (...), dokonał przywłaszczenia artykułów gospodarstwa domowego w postaci

- lodówki o wartości 400 zł,
- mikrofalówki o wartości 400 zł,
- odkurzacza o wartości 250 zł,
- oraz pralki o wartości 899 zł,

czym działał na szkodę R. B.

tj. o czyn z art. 284§ 2kk w zw. z at.12kk

II. W dniu 31 maja 2011r w G.. przy ul. (...) na terenie restauracji (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela o wartości 100zł z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu A. (...) o nr rej. (...), ubezpieczenia OC, karty płatniczej (...) oraz pieniędzy w kwocie 100zł czym działali na szkodę K. C..

tj. o czyn z art. 278§5kk w zb. z art. 275 §1kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11§2kk

III. W dniu 4 lutego 2011r w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. , na niestrzeżonym parkingu osiedlowym, po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki F. (...) o nr rej (...), z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki M. czym spowodowali łączne straty w wysokości 400zł czym działano na szkodę M. W. **tj. o czyn z art.279§1kk**

IV. W okresie od 26/27 czerwca 2011r w G. przy ul. (...). (...) działając wspólnie i w porozumieniu P. R., na niestrzeżonym parkingu osiedlowym po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...) z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki K. (...) czym spowodowali straty łączne w kwocie 1500zł czym działano na szkodę J. B.

tj. o czyn z art.279§1kk

V. W okresie od 01 do 20 lipca 2011r. w G. przy ul. (...) na terenie Parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu P. R., po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki R. o nr rej. (...) z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki B. czym spowodowali straty w kwocie 150 zł czym działano na szkodę T. L. i M. C.

tj. o czyn z art.279§1kk

VI. W okresie od 11 do 20 czerwca 2011r w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu P. R., po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki G. (...) o nr rej. (...) z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki P. czym spowodowali straty w kwocie 320 zł czym działano na szkodę K. Ż..

tj. o czyn z art.279§1kk

VII. W dniu 24 czerwca 2011 roku w B. w (...)działając wspólnie i w porozumieniu z P. R. posługując się przy tym niebezpiecznymi narzędziami w postaci metalowych młotków, w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. D., zadając pokrzywdzonemu co najmniej dwa uderzenia młotkiem w głowę, skutkujące powstaniem dwóch wewnątrzczaszkowych złamań kości czaszki z wgnieceniami w okolicach sklepienia czaszki o powierzchni około 5x5 cm wraz ze stłuczeniem mózgu, krwotokami podtwardówkowymi i podpajęczynówkowymi oraz wykształceniem mocnego obrzęku mózgu, dokonując przy tym zaboru w celu przywłaszczenia dwóch samochodów osobowych tj. samochodu marki B. (...) rok produkcji 2006 r. o (...) i wartości 18.990 Euro (78.624 złotych) oraz samochodu marki M. (...) rok produkcji 2003r. (...)o (...) i wartości 11.890 Euro (49.462 złotych) stanowiących własność (...) Bank (...) z siedzibą w M., powodując u pokrzywdzonego A. D. ciężki uszczerbek na zdrowiu to jest chorobę długotrwałą i realnie zagrażającą życiu w postaci dwóch wewnątrzczaszkowych złamań kości czaszki z wgnieceniami w okolicach sklepienia czaszki o powierzchni około 5x5 cm wraz ze stłuczeniem mózgu, krwotokami podtwardówkowymi i podpajęczynówkowymi , skutkujące powikłaniami w postaci prawostronnego spastycznego niedowładu połowiczego z towarzyszącymi objawami neurologicznymi, czym działano na szkodę A. D. i (...) Bank

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 148§2 pkt 2 kk w zw. z art. 156 §1 pkt 2 kk w zw. z art.11§2 kk

VIII. W dniu 15 lipca 2011 roku w P., przy ul. (...) działając wspólnie w porozumieniu z P. W. i P. R. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia to jest torebki damskiej wraz zawartością w postaci telefonu komórkowego marki S., pieniędzy w kwocie 90 złotych, okularów optycznych C. - C., dowodu osobistego, karty płatniczej banku (...) powodując straty w łącznej wysokości 970 złotych na szkodę L. K.

tj. o czyn z art.278§1kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

IX. W dniu 19 maja2011r w B. działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. i D. H. po uprzednim włamaniu do biura Komisu (...) (...) M. @M. (...) mieszczącego w B. przy (...) (...) i zabraniu stamtąd oryginalnych kluczy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) i wartości 16.500 Euro (68.475 złotych) wraz z zawartością w postaci elektronarzędzi i kabli o łącznej wartości 10.000 Euro (41.500 złotych) czym działał na szkodę obywatela Niemiec M. B.

tj. o przestępstwo z art. 279§1kk

P. R. został oskarżony o to, że

X.W dniu 08 czerwca 2011r. 09 czerwca 2011r. w G.przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia mienia w postaci laptopa marki T. wraz z przenośnym Internetem w sieci (...)powodując łączne straty w wysokości 2.600zł na szkodę D. R. (1)

tj. o czyn z art.284§2kk,

XI. W dniu 18 czerwca 2011r wG.. przy ul. (...) kierował pojazdem m-ki F. (...) nr rej. (...) pomimo orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wydanemu przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. sygn. akt IIK 655/10 na okres 36 miesięcy przypadający na czas od 11.06.201 Or do 11.06.2013r.

tj. o czyn z art.244kk

XII. W dniu 4 lutego 2011r wG. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. H., na niestrzeżonym parkingu osiedlowym, po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki F. (...) o nr rej (...), z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki M. czym spowodowali łączne straty w wysokości 400zł działano na szkodę M. W.

tj. o czyn z art.279§1kk,

XIII. W okresie od 26/27 czerwca 2011r w G. przy ul. (...) (...) działając wspólnie i w porozumieniu D. H. , na niestrzeżonym parkingu osiedlowym po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki A. (...) o nr rej. (...) z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki K. (...) czym spowodowali straty łączne w kwocie 1500zł czym działano na szkodę J. B.

tj. o czyn z art.279§lkk,

XIV. W okresie od 01 do 20 lipca 2011r w G. przy ul. (...) na terenie Parkingu sklepu (...) działając wspólnie i w porozumieniu D. H., po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki R. o nr rej. (...) z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki B. czym spowodowali straty w kwocie 150 zł czym działano na szkodę T. L. i M. C.

tj. o czyn z art.279§lkk

XV. W okresie od 11 do 20 czerwca 2011r w G.. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu D. H., po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach samochodu m-ki G. (...) o nr rej. (...) z jego wnętrza dokonali zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza m-ki P. czym spowodowali straty w kwocie 320 zł czym działano na szkodę K. Ż.

tj. o czyn z art.279§lkk

XVI. W dniu 24 czerwca 2011 roku w B. w (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. H. posługując się przy tym niebezpiecznymi narzędziami w postaci metalowych młotków, w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia A. D., zadając pokrzywdzonemu co najmniej jedno uderzenie młotkiem w głowę, skutkujące powstaniem dwóch wewnątrzczaszkowych złamań kości czaszki z wgnieceniami w okolicach sklepienia czaszki o powierzchni około 5x5 cm wraz ze stłuczeniem mózgu, krwotokami podtwardówkowymi i podpajęczynówkowymi oraz wykształceniem mocnego obrzęku mózgu, dokonując przy tym zaboru w celu przywłaszczenia dwóch samochodów osobowych tj. samochodu marki B. (...) rok produkcji 2006 r. o (...) i wartości 18.990 Euro (78.624 złotych) oraz samochodu marki M. (...) rok produkcji 2003r. (...) o (...) i wartości 11.890 Euro (49.462 złotych) stanowiących własność (...) Bank (...) z siedzibą w M., powodując u pokrzywdzonego A. D. ciężki uszczerbek na zdrowiu to jest chorobę długotrwałą i realnie zagrażającą życiu w postaci dwóch wewnątrzczaszkowych złamań kości czaszki z wgnieceniami w okolicach sklepienia czaszki o powierzchni około 5x5 cm wraz ze stłuczeniem mózgu, krwotokami podtwardówkowymi i podpajęczynówkowymi, skutkujące powikłaniami w postaci prawostronnego spastycznego niedowładu połowicznego z towarzyszącymi objawami neurologicznymi, czym działano na szkodę A. D. i (...) Bank

tj. o czyn z art. 13 §1 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XVII. W dniu 15 lipca 2011 roku w P., przy ul. (...) działając wspólnie w porozumieniu z P. W. i D. F. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci torebki damskiej wraz zawartością w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) (...) pieniędzy w kwocie 100 złotych, okularów optycznych C. – C., okularów przeciwsłonecznych, dowodu osobistego, karty płatniczej banku (...) powodując straty w łącznej wysokości 970 złotych na szkodę L. K.

tj. o czyn z art.278§lkk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XVIII. W dniu 19 maja 2011 r w B. działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. i D. H. po uprzednim włamaniu do biura Komisji (...) (...) M. @M. (...) mieszczącego w B. przy (...) (...) i zabranii stamtąd oryginalnych kluczy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) i wartości 16.500 Euro (68.475 złotych) wraz z zawartością w postaci elektronarzędzi i kabli o łącznej wartości 10.000 Euro (41.500 złotych) czym działał na szkodę obywatela Niemiec M. B.,

tj. o przestępstwo z art. 279§lkk

P. W. została oskarżona o to, że

XIX. W okresie od początku lipca 2011 roku do dnia 20 lipca 2011 roku w G.. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z D. H. przy ulicy (...) z wynajmowanego mieszkania oznaczonego numerem (...), dokonała przywłaszczenia artykułów gospodarstwa domowego w postaci:

- lodówki o wartości 400 zł,
- mikrofalówki o wartości 400 zł,
- oraz odkurzacza o wartości 250 zł,

czym działano na szkodę R. B. **tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. art. 12 kk**

XX. W dniu 31 maja 2011r w G.. przy ul. (...) na terenie restauracji (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. H. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela o wartości 100zł z zawartością dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu A. (...) o nr rej. (...), ubezpieczenia OC, karty płatniczej (...) oraz pieniędzy w kwocie 100zł czym działali na szkodę K. C..

tj. o czyn z art. w art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 k

XXI. W dniu 24 czerwca 2011 roku w B. w(...) udzieliła z D. H. i P. R. pomocnictwa do przestępstwa rozboju w ten sposób, że podwiozła samochodem osobowym marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) D. H. i P. R. wraz z niebezpiecznymi narzędziami w postaci metalowych młotków w okolice biura (...) i oczekiwała na nich, czym ułatwiała dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia dwóch samochodów osobowych tj. Samochodu osobowego marki B. (...) rok produkcji 2006 r. o (...) i wartości 18.990 Euro (78.624 złotych) oraz samochodu osobowego marki M. (...) rok produkcji 2003r. (...) o (...) i wartości 11.890 Euro (49.462 złotych) czym działano na szkodę A. D. i właściciela samochodów (...) Bank (...) z siedzibą w M.

tj. O czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 2 kk

XXII. W dniu 15 lipca 2011 roku w P., przy ul. (...) działając wspólnie w porozumieniu z P. R. i D. H. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci torebki damskiej wraz zawartością w postaci telefonu komórkowego marki S. (...)(...), pieniędzy w kwocie 100 złotych ,okularów optycznych C. – C. , okularów przeciwsłonecznych , dowodu osobistego , karty płatniczej banku (...) powodując straty w łącznej wysokości 970 złotych na szkodę L. K.

tj. O czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XXIII. W dniu 19 maja 2011r w B. działając wspólnie i w porozumieniu z D. H. i P. R. po uprzednim włamaniu do biura Komisu (...) (...) M. @M. (...) mieszczącego w B. przy (...) (...) i zabranii stamtąd oryginalnych kluczy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) i wartości 16.500 Euro (68.475 złotych) wraz z zawartością w postaci elektronarzędzi i kabli o łącznej wartości 10.000 Euro (41.500 złotych) czym działała na szkodę obywatela Niemiec M. B.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2012r. w sprawie IIK 100/12 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim uznał oskarżonego D. H. za winnego dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów:

1..czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2.. w zakresie czynu opisanego w pkt. II uznano za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumienia z P. W. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela o wartości 100 zł na szkodę K. C. co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw oraz za winnego tego, że dokonał kradzieży dowodu osobistego K. C. oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu A. (...)

o nr rej. (...) i polisy ubezpieczenia OC co stanowi przestępstwo z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to za wykroczenie z art. 119 § 1 kw wymierzono mu karę 3 (trzech) miesięcy aresztu przy czym na podstawie art. 10 § 1 kw ustalono, iż kara ta nie podlega wykonaniu, natomiast za przestępstwo z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na podstawie art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. czynów opisanych w pkt. III, IV, V, VI części wstępnej wyroku stanowiących przestępstwa z art. 279 § 1 kk ustalając, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanym w art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż stanowi on zbrodnię z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt. 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz ustalając, że D. H. zadał dwa uderzenia młotkiem, a P. R. jedno uderzenie młotkiem i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności,

5. czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

6. czynu opisanego w pkt. IX części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 kk ustalając, iż zostało popełnione wspólnie i w porozumieniu z P. W. i P. R. i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

Na podstawie art. 91 § 2 kk, 88 kk, połączono orzeczone wobec oskarżonego D. H. kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności.

Oskarżonego **P. R.** uznano za winnego dokonania wszystkich czynów :

1. czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

2. czynu opisanego w pkt. XI części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. czynów opisanych w pkt. od XII do XV części wstępnej wyroku stanowiących przestępstwa z art. 279 § 1 kk ustalając, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanym w art. 91 § 1 kk, i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

4. czynu opisanego w pkt. XVI części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż stanowi on zbrodnię z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 pkt. 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz ustalając, że D. H. zadał dwa uderzenia młotkiem, a P. R. jedno uderzenie młotkiem i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności

5. czynu opisanego w pkt. XVII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

6. czynu opisanego w pkt. XVIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 kk ustalając, iż zostało ono popełnione wspólnie i w porozumieniu z P. W. i D. H. i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 kk, art. 86 § 1 kk Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wymierzył P. R. karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim uznał oskarżoną **P. W.** za winną popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów :

1. czynu opisanego w pkt. XIX części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. w zakresie czynu opisanego w pkt. XX uznał ją za winną tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z D. H. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia portfela o wartości 100 zł na szkodę K. C. co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw oraz za winną tego, że dokonała kradzieży dowodu osobistego K. C. oraz dowodu rejestracyjnego pojazdu A. (...) o nr rej. (...) i polisy ubezpieczenia OC co stanowi przestępstwo z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to za wykroczenie z art. 119 § 1 kw wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy aresztu przy czym na podstawie art. 10 § 1 kw ustalił, iż kara ta nie podlega wykonaniu, natomiast za przestępstwo z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na podstawie art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

3. ponadto w zakresie czynu XXI uznano ją za winną tego, że w dniu 24 czerwca 2011 roku w B. w(...) wspólnie i w porozumieniu z D. H. i P. R. dokonała rozboju działając w ramach ustalonego podziału ról w ten sposób, że wspólnie wytypowali miejsce dokonania rozboju, podwoziła samochodem osobowym marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...) D. H. i P. R. wraz z niebezpiecznymi narzędziami w postaci metalowych młotków w okolice biura (...) następnie sprawdziła czy D. H. i P. R. dobrze ukryli niebezpieczne narzędzia w postaci młotków, których użyli wobec właściciela(...) dokonując w ten sposób zaboru w celu przywłaszczenia dwóch samochodów osobowych tj. samochodu osobowego marki B. (...) rok produkcji 2006 r. o (...) i wartości 18.990 Euro (78.624 złotych) oraz samochodu osobowego marki M. (...) rok produkcji 2003r. (...) o (...) i wartości 11.890 Euro (49.462 złotych) czym działała na szkodę A. D. i (...) Bank (...) z siedzibą w M. czym wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk wymierzono jej karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności

4. czynu opisanego w pkt. XXII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

5. czynu opisanego w pkt. XXIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 kk i na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzono oskarżonej P. W. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 45 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych D. H. i P. W. przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa na szkodę M. B. w kwocie po 5000 zł od każdego z nich, a od D. H. i P. R. przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa na szkodę A. D. i (...) Bank (...) z siedzibą w M. w kwotach: od D. H. 12.200 zł, a od P. R. 300 zł.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono od oskarżonych D. H., P. R. i P. W. solidarnie obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. B. w kwocie 1500 zł.

Na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł od oskarżonych D. H., P. R. i P. W. nawiazki na rzecz pokrzywdzonego A. D. w kwotach: P. R. i D. H. po 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł od każdego z nich, a od P. W. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy tymczasowego aresztowania:

- P. W. od dnia 20.07.2011r. do dnia 20 lipca 2012r.
- D. H. od dnia 20.07.2011r. do 02.08.2011r.

- P. R. od dnia 20.07.2011r. do 05.08.2011r.

Na podstawie art. 624§ 1 kpk zwolniono oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku wnieśli prokurator, obrońcy oskarżonych D. H., P. R., P. W..

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim działając na zasadzie art. 425 § 1 kpk i art. 444 kpk wniósł apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych, przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa i obowiązku naprawienia szkody. Apelację wniósł na niekorzyść oskarżonych D. H., P. R. i P. W..

Powołując się na przepis art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisu prawa karnego, a mianowicie art. 45 § 1 kk polegającą na orzeczeniu na podstawie tego przepisu wobec oskarżonych D. H. i P. R. przypadku korzyści majątkowej z tytułu popełnienia przestępstwa dokonanego na szkodę A. D. i (...) Bank (...) z siedzibą M. , mimo że zgodnie z treścią art. 45 § 1kk przypadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi , która to obraza skutkowała nieorzeczeniem, na podstawie 46 § 1 kk, wobec oskarżonych D. H., P. R. i P. W. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) z siedzibą M..

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie środka karnego w postaci przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa dokonanego na szkodę A. D. i (...) Bank (...) z siedzibą M. orzeczonego wobec oskarżonych D. H. w kwocie 12.200 złotych i P. R. w kwocie 300 złotych . Orzeczenie wobec oskarżonych D. H., P. R. i P. W. solidarnie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) z siedzibą M. poprzez zapłatę kwoty w łącznej wysokości 30.880 Euro (128.086 złotych).

Obrońca oskarżonego **D. H.** na podstawie art.444 w zw. z art. 425§2kpk zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w zakresie zarzutu VII części wstępnej wyroku.

Na podstawie art. 427§1 i 4 kpk zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 148 § 2 pkt 2kk ,polegającą na niezasadnym przyjęciu, że D. H. działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego A. D., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że działanie oskarżonego wypełnia wyłącznie znamiona przestępstwa określonego w art. 280§2 kk w zw. z art.156§1 pkt 2kk w zw. z art.11§2kk

Rażącą surowość kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427§1 i art. 437§2 oraz art.85kk obrońca wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej D. H., o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż opisany czyn w punkcie VII części wstępnej wyroku wypalnia znamiona przestępstwa opisanego w art. 280§2 kk w zw. z art.156§1 pkt 2kk w zw. z art.11§2kk, o wymierzenie oskarżonemu nowej, łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego **P. R.** na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 § 1 kpk, zaskarżył powyższy wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego w pkt VIII - XIV sentencji orzeczenia - na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 3 i 4 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu tezy o działaniu oskarżonego P. R. z bezpośrednim zamiarem zabójstwa A. D. w sytuacji, gdy brak ku temu dostatecznych przesłanek w świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie całokształtu materiału dowodowego (pkt XI komparycji wyroku),

niezależnie od powyższego:

2. rażąco niewspółmierność - surowość wymierzonej oskarżonemu kary jednostkowej 15 lat pozbawienia wolności (pkt XI części dyspozytywnej judykatu) oraz kar jednostkowych za pozostałe czyny (pkt VIII-X, XII-XIII), a w konsekwencji kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności (pkt XIV sentencji orzeczenia), nie uwzględniającą w dostatecznym stopniu całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, w tym przede wszystkim jednoznacznie pozytywnej postawy procesowej P. R..

Na podstawie art 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk obrońca P. R. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. przyjęcie, iż P. R. w zakresie czynu wskazanego w pkt XI sentencji orzeczenia nie działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. D., ale z zamiarem ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu, w konsekwencji:

częściową zmianę kwalifikacji prawnej czynu wskazanego w powyższym tirecie poprzez wyeliminowanie z niej art. 148 § 2 pkt 2 kk oraz art. 13 § 1 kk, ewentualnie: przyjęcie, iż P. R. w zakresie czynu wskazanego w pkt XI części dyspozytywnej wyroku działał z zamiarem ewentualnym, nie zaś bezpośrednim, niezależnie od powyższego: wymierzenie P. R. za poszczególne czyny kar jednostkowych we względniejszym wymiarze, a w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności we względniejszym wymiarze.

Obrońca **P. W.** zaskarżył powyższy wyrok w punkcie XVII czyn z art. 280§2 kk) i XX (kara łączna)

zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na tym, iż sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60§1 kk ,art, 60§3 kk lub art. 60§4 kk, pomimo, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy daje pełne podstawy do zastosowania wobec oskarżonej nadzwyczajnego złagodzenia kary -zgodnie zresztą z wnioskiem rzecznika oskarżenia złożonym we wnioskach końcowych, przy zgodzie co do tego obrońcy oskarżonej. (art. 438 pkt 3 kpk)

2. rażąco niewspółmierność- surowość orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności - zarówno jednostkowej (czyn z art. 280§2 kk) jak i kary łącznej - wynikający z niezastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary jak i niedostrzeżenia licznych okoliczności łagodzących po stronie oskarżonej.(art. 438 pkt 4 kpk). Wskazując na powyższe obrońca P. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku - poprzez zastosowanie do czynu opisanego w punkcie XVII wyroku instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60§1 kk lub art. 60§3 kk i w konsekwencji wymierzenie jej za czyn opisany w tym punkcie kary 2 lat pozbawienia wolności - zgodnie z żądaniem rzecznika oskarżenia i w konsekwencji wymierzenie jej kary łącznej w tej samej wysokości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora okazała się w pełni zasadna. Podczas wystąpienia po zamknięciu przewodu sądowego prokurator na podstawie art. 49a kpk wniósł o zasądzenie solidarnie od oskarżonych D. H., P. R. i P. W. na rzecz (...) Bank (...) z siedzibą M. odszkodowania tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Ponadto prokurator wniósł o zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego A. D. nawiazki w kwotach po 20.000 (dwadzieścia tysięcy) od P. R., D. H. i od P. W.. W zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim nie bacząc na treść art.45§1 zdanie drugie kk na podstawie art. 45 §1 kk orzekł wobec oskarżonych od D. H. i P. R. przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa na szkodę A. D. i (...) Bank (...) z siedzibą w M. w kwotach: od D. R. 12.200 zł, a od P. R. 300 zł, a na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł od oskarżonych D. H., P. R. i P. W. nawiazki na rzecz pokrzywdzonego A. D. w kwotach: od P. R. i D. H. po 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł od każdego z nich, a od P. W. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) zł.

Zgodnie z art. 45 § 1 zdanie drugie kk przepadek nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

Wobec wniosku uprawnionego podmiotu zgodnie z art. 46§1kk sąd zobligowany był do orzeczenia od sprawców rozboju obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, a tym samym w związku z treścią art.45§1kk Sąd zwolniony był od orzekania środka karnego przypadku osiągniętej korzyści majątkowej. Art. 45 § 1 in fine k.k. zawiera bowiem klauzulę przewidującą pierwszeństwo praw podmiotów trzecich przed orzeczeniem przypadku korzyści majątkowej lub jej równowartości na rzecz Skarbu Państwa, innymi słowy przypadku korzyści lub jej równowartości nie orzeka się, jeżeli korzyść ta podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny w Szczecinie na podstawie art. 437§1i §2kpk zmienił wyrok w zaskarżonej części i uchylił orzeczenie w punkcie XXI wyroku o przypadku na podstawie art. 45§1kk korzyści osiągniętej z przestępstwa popełnionego na szkodę A. D. i (...) Bank (...) z siedzibą w M. w kwocie 12200 złotych od oskarżonego D. H., a w kwocie 300 złotych od P. R., a na podstawie art. 46§1kk zasądził solidarnie od D. H. i P. R. oraz P. W. na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) z siedzibą M. kwotę 128.086 złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Sąd podziela pogląd oskarżyciela zasądził obowiązek naprawienia szkody poprzez solidarne zobowiązanie wszystkich współsprawców.zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego "Orzeczenie środka karnego, przewidzianego w 46 § 1 k.k., dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia wyrządzonej szkody, w całości albo w części" (vide uchwała SN z dnia 13 grudnia 2000 r., IKZP 40/00, OSNKW 2001, nr 1-2, poz. }.Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach, że "wysokość odniesionych zysków z przestępstwa przez poszczególnych oskarżonych oraz stopień ich wkładu w całość akcji przestępczej ma drugoplanowe znaczenie przy nakładaniu na działających w ramach uzgodnionego podziału ról współsprawców obowiązku z art.46§1 k.k." (wyrok SA w Katowicach z dnia 13 czerwca 2011 r., II AKa 146/11LEX nr 1001360).

Apelacje obrońców oskarżonych Sąd Apelacyjny uznał za oczywiście bezzasadne.

Przechodząc do merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, zgromadził kompletny materiał dowodowy zgodnie z wymogami art. 2 § 2 k.p.k. i dokonał zgodnie z art. 410 k.p.k. ujawnienia i analizy całokształtu tak zgromadzonego materiału dowodowego. Ocenił go zaś w sposób chroniony zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), co pozwoliło z kolei na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych, w tym również w zakresie zamiaru towarzyszącego oskarżonym w chwili czynu. Sąd Okręgowy nie naruszając żadnych przepisów, ani wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wydał zatem trafny wyrok. Podkreślenia przy tym wymaga wysoki poziom uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które jest logiczne, szczegółowe i zgodne z wymogami prawa. W tym zaś uzasadnieniu Sąd meriti prawidłowo ocenił zebrane dowody, a w szczególności prawną stronę zachowania oskarżonego, co pozwala na odwołanie się do jego treści w szerokim zakresie, bez potrzeby ponownego przytaczania szczegółowej argumentacji. Podkreślić natomiast trzeba, że w przeciwieństwie do tegoż uzasadnienia, argumentacja zawarta w apelacjach obrońców, jawiła się jako zupełnie nieprzekonująca i pomijała czasami wręcz podstawowe dla rozstrzygnięcia sprawy dowody i okoliczności, a w szczególności treść konsekwentnych wyjaśnień P. R., które Sąd meriti przyjął za podstawę ustaleń stanu faktycznego. Sąd Apelacyjny w pełni zatem podziela zawartą w części motywacyjnej ocenę dowodów, uznając ją za logiczną oraz zgodną z zasadami doświadczenia życiowego, co w konsekwencji pozwoliło na przypisanie oskarżonym zbrodni usiłowania zabójstwa.

Istota apelacji obrońcy D. H. i obrońcy P. R. sprowadza się do stwierdzenia, że oskarżonym niezasadnie przypisano działanie z zamiarem bezpośrednim zabójstwa w sytuacji, gdy brak ku temu dostatecznych przesłanek w świetle zgromadzonego w sprawie całokształtu materiału dowodowego. Według obrońcy P. R. oskarżony ten od początku nie dopuszczał do siebie myśli o pozbawieniu życia A. D., udział w zamachu na zdrowie pokrzywdzonego wymusił na nim współsprawca napadu D. H., ponadto uderzył pokrzywdzonego tylko raz i uczynił to lekko, bez użycia siły, na wyraźne żądanie drugiego z napastników. Z kolei z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika, że dwa główne ciosy, które spowodowały najpoważniejsze obrażenia czaszkowo-mózgowe zostały zadane gdy pokrzywdzony znajdował się w pozycji stojącej względnie pochylonej, o czym świadczą ślady krwi na ścianie. Zostały zadane z dużą siłą, co prowadzi do przyjęcia słuszności tezy, iż osobą która spowodowała te najpoważniejsze obrażenia był wyłącznie

D. H.. Z tych powodów zdaniem obrońcy za właściwą kwalifikację wobec P. R. należy przyjąć przyjętą częściowo z wyeliminowaniem art.13 § 1kk w zw. z art.148 § 2 pkt 2 kk. Z kolei obrońca D. H. kwestionując przyjętą przez Sąd I instancji zamiar bezpośredni zabójstwa zakwestionował przyjętą przez Sąd interpretację opinii biegłego, który w ustnej opinii przed Sądem podał, że dwie rany głowy połączone ze złamaniem czaszki powstały najprawdopodobniej w jednym rzucie, stwierdzenie biegłego nie pozwala na przypisanie tych uderzeń D. H., który od początku wyjaśniał, że po pierwszym uderzeniu pokrzywdzonego w głowę wybiegł z pomieszczenia na zewnątrz, a do środka wbiegł P. R.. W ocenie obrońcy D. H. nie ma żadnego dowodu wskazującego, że D. H. dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego w głowę. Poza tym obrońca błędnie podnosi, że nie zdołano jednoznacznie wyjaśnić, który z oskarżonych wypowiedział słowa, aby pójść dobić pokrzywdzonego. Zabrane młotki miały służyć wyłącznie obezwładnieniu pokrzywdzonego, żaden z oskarżonych nie miał zamiaru dokonać jego zabójstwa.

Tak przedstawionego stanowiska skarżących, postulującego przyjęcie kwalifikacji z art. 280 § 2kkw zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k w zw. z art. 11 §2 kk. w realiach przedmiotowej sprawy, nie sposób jednak zaakceptować. Ocena prawna działania oskarżonych w zakresie objętego apelacją czynu jest jednak wbrew odmiennym twierdzeniom apelacji trafna, oparta na przekonującej argumentacji, której nie są w stanie podważyć skarżący. W kontekście zaś oceny zachowania oskarżonych pod kątem wypełnienia znamion przestępstwa rozboju i uszkodzenia ciała bądź usiłowania zabójstwa, którą to kwestionują w wywiedzionych apelacjach obrońcy, stwierdzić należy, że rację ma Sąd Okręgowy, iż w zachowaniu oskarżonych należy dopatrzeć się chęci pozbawienia pokrzywdzonego życia. Problematyka ta została szeroko omówiona przez Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku i również nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Wskazać trzeba, że zamiar popełnienia zbrodni zabójstwa nie jest, jak zdają się sugerować skarżący, nacechowany jakimś wyjątkowym, szczególnym zabarwieniem woli, czy szczególnie negatywnym stosunkiem do pokrzywdzonego. Podstawą ustalenia zamiaru sprawcy przestępstwa musi być całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych zdarzenia, które dopiero razem i we wzajemnym powiązaniu pozwalają na jednoznaczne odtworzenie procesów psychicznych jakie towarzyszyły sprawcom w chwili popełniania przez nich czynu zabronionego. Słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, że przy ustalaniu zamiaru zabójstwa w działaniu oskarżonych należy mieć na uwadze umiejscowienie ciosów, sposób ich zadania, siłę ciosów, rodzaj użytych narzędzi oraz stwierdzony charakter obrażeń, a mianowicie ich głębokość, rozległość, które bezwzględnie nakazują przyjęcie działania z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego obaj oskarżeni mieli świadomość, że zadają cios wyjątkowo niebezpiecznym narzędziem w głowę, gdzie znajduje się najważniejszy dla życia ludzkiego organ – mózg, którego uszkodzenie grozi utratą życia lub ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu, przy czym P. R. miał świadomość, że cios zadaje w miejsce, gdzie wcześniej urazy zadał D. H.. Wbrew twierdzeniom obrońcy D. H. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim dokonał prawidłowej oceny opinii sądowo-medycznej biegłego z zakresu medycyny sądowej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, że biegły w ustnej opinii podał, że nie można ustalić okoliczności powstania obrażeń w oparciu o stwierdzone obrażenia głowy, a w konsekwencji wg obrońcy nie można wyprowadzać wniosku, że D. H. zadał dwa najbardziej niebezpieczne ciosy Sąd oparł przede wszystkim swoje ustalenia nie tylko na ustnej, ale na pisemnej opinii w powiązaniu z innymi dowodami, a szczególnie stwierdzonymi podczas oględzin plamami krwi na ścianie. Biegły W. C. stwierdził, że wszystkie obrażenia powstały w zbliżonym czasie. Rany tłuczone głowy z otwartymi złamaniami czaszki powstały w wyniku silnie działających urazów skierowanych prostopadle do powierzchni ciała i zadanych narzędziem twardym tępokrawędzistym. Według biegłego takim narzędziem mógł być np. obuch młotka. Biegły stwierdził, czego nie dostrzegł obrońca D. H., że nie jest możliwe precyzyjne ustalenie okoliczności ich powstania, a nie ustalenie w ogóle. Na rozprawie k. 3683 biegły podał, że w świetle zebranego materiału dowodowego, zeznań, eksperymentu, z całą pewnością można powiedzieć, że dwie rany tłuczone ze złamaniem kości pokrywy czaszki powstały w wyniku narzędzia tępego względnie tępokrawędzistego, którym mógł być każdy przedmiot o tych cechach w tym również obuch młotka. W odniesieniu do ran tłuczonych głowy ze złamaniem kości czaszki biorąc pod uwagę cały materiał dowodowy w tym materiał poglądowy w postaci zdjęć zrobionych przez niemiecką policję, śladów biologicznych, wyjaśnień oskarżonych może powiedzieć w kategoriach prawdopodobieństwa, że te dwie rany tłuczone głowy ze złamaniem kości czaszki najprawdopodobniej powstały w jednym rzucie to jest jedna po drugiej, ale która pierwsza a która druga nie potrafił określić. Wszystkie powstały w stosunkowo zbliżonym czasie. W oparciu zatem o wyjaśnienia oskarżonych i opinię biegłego oraz pozostałe dowody Sąd prawidłowo dokonał ustaleń ról poszczególnych oskarżonych i ustaleń które obrażenia spowodował poszczególny sprawca. Poza tym prawidłowo

Sąd uznał, powołując trafne stanowiska judykatury, że w przypadku działania wspólnie i w porozumieniu w zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonego współdziałający ponoszą odpowiedzialność za zabójstwo niezależnie od tego czyj cios lub ciosy spowodowały ostatecznie skutek śmiertelny. Sąd uzasadnił także współsprawstwo oskarżonych i wykazał warunek niezbędny współsprawstwa czyli porozumienie oznaczające wzajemne uzgodnienie wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa i świadome współdziałanie w akcji przestępnej. Wbrew twierdzeniom obrońcy D. H. Sąd Okręgowy rozważał kwestię wypowiedzianych słów o dobieciu pokrzywdzonego i prawidłowo przyjął w oparciu o konsekwentne od początku w śledztwie wyjaśnienia P. R., że to oskarżony D. H. powiedział P. R., aby poszedł i dobił pokrzywdzonego. Sąd szczegółowo i transparentnie wykazał, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom P. R. złożonym na rozprawie kiedy pod presją oskarżonego D. H. starał się odwołać te wyjaśnienia, a później skruszony napisał do Sądu pismo, w którym wyjawiał motyw i powody swojej postawy na procesie. Na tę okoliczność Sąd przesłuchał nawet dodatkowych świadków funkcjonariuszy policji i właściwie ocenił ich zeznania. Ponadto słusznie Sąd meriti pokreślił, że o zamiarze zabójstwa pokrzywdzonego świadczy zachowanie D. H. i P. R. po wyjściu D. H. z biura komisju, który mimo świadomości, że pokonał pokrzywdzonego zadając mu silne ciosy, powodując upadek pokrzywdzonego na podłogę i utratę przytomności - i jak zauważa Sąd Okręgowy - miał możliwość bez przeszkód dokonania zaboru samochodów, jednak nie poprzestał na takim obezwładnieniu pokrzywdzonego – tylko powiedział do P. R., aby poszedł do środka i dobił pokrzywdzonego. Słowa te jednoznacznie wskazują na zamiar bezpośredni zabójstwa. Poza tym istotne jest, że P. R. wszedł do środka biura i widząc leżącego nieprzytomnego pokrzywdzonego zakrwawionego i z obrażeniami głowy wykonał prośbę czy polecenie współsprawcy „dobij go” i zadał pokrzywdzonemu cios młotkiem w głowę, osobie która była w stanie zagrożenia życia. Zatem obrońca oskarżonego P. R. i obrońca D. H. swoje wnioski o braku u oskarżonych owego zamiaru pozbawienia życia, wyprowadzili z błędnych założeń. Taka zaś ocena dokonana przez apelujących pomijała cały szereg bardzo ważnych i prawidłowo ustalonych przez sąd I instancji kwestii. Obrońca D. H. zupełnie bowiem pominął, że oskarżony D. H. zadał młotkiem dwa jeden po drugim silne ciosy w głowę pokrzywdzonego powodując złamanie kości czaszki i upadek pokrzywdzonego, który stracił przytomność i zaraz po tym wyszedł na zewnątrz biura i powiedział do P. R., aby wszedł i dobił A. D.. Użył słowa dobić, mającego jednoznaczny wydźwięk i znaczenie, a P. R. wykonał polecenie i po wejściu widząc leżącego we krwi pokrzywdzonego uderzył go młotkiem w lewą stronę głowy. W konsekwencji zadanych pokrzywdzonemu trafnych ciosów doznał on ciężkiego uszczerbku na zdrowiu to jest długotrwałej i realnie zagrażającej życiu choroby. Oskarżeni pozostawili pokrzywdzonego, zabrali samochody i nie interesowali się losem pokrzywdzonego. Dzięki interwencji osoby z zewnątrz udzielono mu pomocy medycznej i przeżył. Okoliczności te nie pozostawiały zbyt wielu wątpliwości, co do tego jaki zamiar powstał u oskarżonych i jawią się one jako decydujące. Bez interwencji medycznej pokrzywdzony mógł nie przeżyć. Powyższe okoliczności miały niewątpliwie duże znaczenie dla oceny zamiaru oskarżonych. Takie zachowanie w okolicznościach czynu jednoznacznie wskazuje, że oskarżeni działali z chęci pozbawienia życia pokrzywdzonego w zamiarze bezpośrednim.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wywiedzionych apelacji obrońców obu oskarżonych D. H. i P. R. w zakresie orzeczenia o karze. Przechodząc zatem do omówienia istoty wniesionych środków odwoławczych, należy zauważyć, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. i art. 54 k.k. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność kary zachodzi zatem wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dn. 30.11.1990r., WR 363/90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02. 1995r., II KRN 198/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18).

Kara taka chociaż mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, jest rażąco surowa, jeżeli nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, a zatem gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Słusznie bowiem Sąd Okręgowy przyjął, że czyn oskarżonych cechował się bardzo wysoką społeczną szkodliwością jak też stopień jego winy obu oskarżonych był znaczny. Oskarżony D. H. i P. R., aby osiągnąć korzyść majątkową, godzili w jedno z najważniejszych dóbr prawnych jakim jest ludzkie zdrowie i życie, poświęcili życie i zdrowie ludzkie dla zdobycia mienia. Nie bez znaczenia pozostają również okoliczności dotyczące osób oskarżonych, którzy mają negatywne opinie w środowisku, w przeszłości byli już karani sądownie, D. H. odbywał nawet karę pozbawienia wolności, ale nie przyniosło to jak do tej pory pożądanego rezultatu i nie powstrzymało go przed popełnieniem kolejnego czynu zabronionego. Okoliczności popełnionego przestępstwa są zaś na tyle obciążające, że wymagały orzeczenia kary izolacyjnej, a oskarżeni, którzy wykazali się znaczną demoralizacją muszą być poddani dłuższemu oddziaływaniu w warunkach zakładu karnego.

Oceniając zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karach zasadniczych uznać należało, że kary te wymierzone zostały prawidłowo, różnicując przy tym rolę poszczególnych oskarżonych w inkryminowanym zdarzeniu, akcentując dominującą rolę D. H. i dokonanie przez niego czynności, mających kluczowe znaczenie dla usiłowania zabójstwa- to on zadał najbardziej poważne obrażenia, które spowodowały ciężkie skutki. Nadto Sąd trafnie uwzględnił okoliczności obciążające i łagodzące, na co wskazuje lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Tym samym brak jest powodów, aby uznać, że wymierzone kary nosiły cechy rażącej surowości. Słusznie bowiem Sąd Okręgowy przyjął, że czyn oskarżonych cechował się bardzo wysoką społeczną szkodliwością, a strona przedmiotowa działania oskarżonych jawiła się jako wysoce naganna. Kary wymierzone oskarżonym są zatem współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nich czynu i nie przekraczają stopnia winy. Spełnią też w wystarczającym stopniu cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie mają osiągnąć wobec oskarżonych.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy wykazał dlaczego mimo usiłowania zabójstwa wymierzył oskarżonemu D. H. karę szczególną 25 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w pełni podziela tę argumentację.

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu także poprzez niezbędną, to jest konieczną surowość na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemów je tworzących. Orzeczone kary powinny zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Względy społeczne oddziaływania kary są podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszanie dóbr prawem chronionych, nieopłacalnością zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości i poczucia bezpieczeństwa. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości tak w sensie jej funkcji odstraszającej jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanego postaw. Ma wdrażać osoby skazane do poszanowania zasad porządku prawnego i zasad współżycia społecznego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa. (wyrok SA w Gdańsku z 09.05.2002r. sygn. akt IIAKa 526/01 KZS 2002/10/69; wyrok SA w Lublinie z dnia 12.01.2006r. sygn. akt IIAKa 290/05). Zdaniem Sądu Apelacyjnego wymierzenie D. H. kary 25 lat pozbawienia wolności jest właściwe i wyraża trafną ocenę okoliczności o jakich mowa w art. 53 kk. Kara ta ma charakter przede wszystkim eliminacyjny. Ze względu na bardzo długi czas izolacji skazanego trudno jej przypisywać pełnienie funkcji resocjalizacyjnych. Utrwalone orzecznictwo wyraża pogląd, że karę tę należy stosować w stosunku do takich sprawców, którzy ze względu na znaczny stopień zdemoralizowania, a w przypadku oskarżonego z pewnością mamy do czynienia, wymagają szczególnie długiego okresu izolacji od społeczeństwa. Karę 25 lat pozbawienia wolności należy stosować w przypadkach najcięższych przestępstw, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi. I tak jest w przypadku D. H., u którego brak jest okoliczności łagodzących. Jednocześnie Sąd nie wyznaczył surowszych ograniczeń do skorzystania przez oskarżonego z warunkowego przedterminowego zwolnienia niż te przewidziane w art. 78 kk, co daje mu szansę

na wcześniejszy powrót do społeczeństwa i normalnego życia. Zależy to jednak tylko od oskarżonego, czy z tej szansy skorzysta.

Także kary jednostkowe wymierzone P. R. za przypisane mu pozostałe czyny nie są w ocenie Sadu Apelacyjnego rażąco niewspółmierne. Są one adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także uwzględniają okoliczności łagodzące i obciążające związane z osobą sprawcy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońcy **P. W.** stwierdzić należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie przypisanego jej czynu z art. 280 § 2 kk nie budzą zastrzeżeń. Są one oparte na wynikach przewodu sądowego i nie zawierają błędów logicznych czy faktycznych. Sąd ocenił dowody bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów oraz właściwie i trafnie ocenił postawę oskarżonej zarówno w śledztwie jak i w postępowaniu jurysdykcyjnym. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd nie dokonał błędnie nie znajdując podstaw do zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 1,2, 3 i 4kk. We wnioskach końcowych faktycznie oskarżyciel publiczny wnioskował o zastosowanie wobec oskarżonej art. 60 § 1kk, nie wnosił jednak o zastosowanie art. 60 § 3kk lub 60 § 4kk - k. 3748. Obrońca oskarżonej wnosił o uwzględnienie wniosku oskarżyciela i zastosowanie art.60 § 1kk. Brak wniosku o zastosowanie art.60 § 3 kk nie obligowało Sądu do podania w uzasadnieniu wyroku dlaczego nie zastosował wobec oskarżonej tej instytucji. Natomiast z art. 60 § 4kk Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary tylko na wniosek prokuratora, a jak wynika z zapisu protokołu rozprawy taki wniosek nie został złożony.

Odnosząc się do wniosków o zastosowanie art. 60 § 1kk w uzasadnieniu wyroku Sąd wykazał rzeczowo dlaczego P. W. nie zasługuje na zastosowanie wobec niej nadzwyczajnego złagodzenia kary k. 3901-3903. Przede wszystkim oceniając wyjaśnienia P. W. Sąd Okręgowy podkreślił k. k.3874, że oskarżona nie ujawniła wszystkich okoliczności czynu, a w swoich wyjaśnieniach dozwalała wiedzę na temat czynu z art. 280 § 2kk. Na początku ukrywała swoją wiedzę na temat przedmiotów zabranych z bagażnika przez oskarżonych, dopiero w późniejszych przyznała, że widziała, że zabrali młotki, na rozprawie natomiast w odpowiedzi na wiele pytań zasłaniała się brakiem pamięci, twierdząc, że chce o tym zapomnieć. W wyjaśnieniach oskarżonej Sąd I instancji dopatrzył się negatywnego nastawienia do P. R. oraz zdecydowanie pozytywnego do D. H., który nadal jest jej chłopakiem. Zdaniem Sądu o ile przedstawiona przez nią sekwencja zdarzeń nie budzi wątpliwości, o tyle kwestie dotyczące wzajemnych relacji między oskarżonymi P. R. i D. H., jakie były ustalenia przed pójściem do komisji, kto był pomysłodawcą są w ocenie Sądu meriti przedstawione nieobiektywnie i celowe jest w tym wypadku zasłanianie się niepamięcią.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem judykatury i literatury na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary zasługuje współsprawca, który ujawni istotne okoliczności popełnienia przestępstwa. Chodzi tu o okoliczności prawdziwe, pozwalające ustalić i udowodnić popełnienie czynu przez wszystkich sprawców. Przewidziana w art. 60 § 3 k.k. wysoka premia w postaci obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary nie przysługuje sprawcy, który dozuje opisane w tym przepisie informacje oraz sprawcy, który pozoruje ujawnienie informacji, czyli przekazuje je wówczas, gdy ma już świadomość, że organy powołane do ścigania przestępstw wiadomości te już posiadają. Owo "ujawnienie" łączyć się musi z wszechstronnym wyjaśnieniem okoliczności przestępstwa, roli poszczególnych współdziałających osób, a w tym także i roli ujawniającego, nadto winno też zawierać informacje o wyrządzonej szkodzie i podziale zysków. wyrok SA w Katowicach z 09.06.2011r.sygn.akt IIAKa 178/11 KZS 2011/9/69).

LEX nr 1001364). Z kolei SA w Krakowie w wyroku z dnia 25.09.2012r. IIAKa 133/12 stwierdził, że art. 60 § 3 k.k. obliguje sąd do stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdy spełnione są warunki ujawnienia przez sprawcę współdziałającego z innymi osobami istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa. Chodzi tu o okoliczności prawdziwe, pozwalające ustalić i udowodnić popełnienie go przez wszystkich sprawców. Zaprzeczenie przez oskarżonego jego pierwotnym wyjaśnieniom stanowi przeszkodę do skorzystania przezeń z dobrodziejstwa tej instytucji. Zmieniając wyjaśnienia, oskarżony starał się utrudnić ustalenie rzeczywistego przebiegu przestępstwa, by umożliwić swemu współnikowi uniknąć odpowiedzialności.(KZS 2012/10/35,lex1274940). Akceptując w pełni to stanowisko i przyjmując je za własne Sąd Apelacyjny w Szczecinie przenosząc je na grunt przedmiotowej sprawy w pełni podziela ocenę wyjaśnień oskarżonej zaprezentowaną przez Sad Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim. P. W.

faktycznie dozowała istotne okoliczności czynu, nie ujawniła wszystkich okoliczności, pominęła naradę oskarżonych kiedy ustalali szczegóły napadu, nie ujawniała wiedzy na temat narzędzi przestępstwa, umniejszała rolę D. H. i swojej osoby. Podczas pierwszego przesłuchania 21.07.2012r. k.79-83, deklarując wolę ujawnienia okoliczności czynów, o których miała wiedzę wyjaśniła, że do B.pojechali spontanicznie , a nie w celu dokonania napadu, w sytuacji kiedy o celu wyjazdu wyjaśnił 20.07.2012r. D. H.. Nadto nie ujawniła faktu rozważań oskarżonych i narady w samochodzie tylko podała, że oskarżeni poszli do bagażnika coś wyjęli i zabrali ze sobą, kazali jej czekać, aż przyjadą. Nie pamiętała czy powiedzieli, że przyjadą samochodem czy samochodami. Dodała, że powiedziała D. H., aby nic złego nie robili. Po 20-30 minutach podjechały dwa samochody, któryś krzyknął, aby jechała za nimi. Była wystraszona sytuacją, bo nie wiedziała co zrobili. Nie pytała o nic, cała się trzęsa ze strachu. W G. pytała D. H. co zrobili i powiedział, że zrobili krzywdę . Później w G. zobaczyła młotek, opisała moment pozbycia się młotka. W kolejnym przesłuchaniu 27.07.2012r. podała, że była świadoma tego co oni idą robić. Wcześniej byli w komisie oglądać auta, nie mieli pieniędzy, nie potrafiła podać czy o razu mieli młotki. Nie wie , w którym momencie je zabrali, pytali odchodząc czy coś widać. Kiedy po ucieczce wsiadła do samochodu kierowanego przez D. H., D. H. powiedział, że zrobili krzywdę, uderzając pokrzywdzonego w głowę. Mówił, że uderzył jeden raz i mężczyzna upadł. Nie mówiła o roli P. R.. Na czwartym przesłuchaniu k. 1351-1355 P. W. ujawniła, że po powrocie do G. rozmawiała z D. H. i powiedział jej, że uderzył pokrzywdzonego jeden raz , a P. R. więcej razy, widział to przez okno. Dodał, że było dużo krwi. Na rozprawie podtrzymała swoje wyjaśnienia, ale odpowiadając na pytania twierdziła, że nie wie po co jechali do B. i jak przebiegało zdarzenie, oskarżeni szli do komisju, aby zrobić krzywdę pokrzywdzonemu i ukraść auta, mieli uderzyć go młotkami, które mieli w samochodzie, nie widziała, że te młotki leżą w samochodzie. Plan pojawił się na miejscu, nie wie czyj był pomysł, rozmawiali między sobą , ale ich nie słuchała. Nie pamięta czy brali młotki. Nie jest w stanie powiedzieć o co chodziło ze zrobieniem krzywdy pokrzywdzonemu, nie wie czy oskarżeni rozmawiali o zdarzeniu. Dopiero w G. dowiedziała się od D. H., że uderzyli tego mężczyznę, że ten oskarżony uderzył go tylko raz. Nie uczestniczyła w rozmowie, nie było chyba mowy, że mają zabić .Nie pamięta czy mówili po co P. R. uderzył pokrzywdzonego po uderzeniu go przez D. H.. Przyznała, że prosili ja jak szli do komisju, czy widać schowane młotki. W świetle tych niekonsekwentnych wyjaśnień Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu meriti, że P. W. dozowała posiadaną wiedzę, umniejszała swoją rolę i rolę D. H., niecałkowicie wyjaśniła okoliczności czynu, kwestie posiadanych narzędzi, zadawanych ciosów pokrzywdzonemu, a tym samym nie zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary i status małego świadka koronnego. W ten sposób niewątpliwie starała się pomóc D. H.. Zasłanianie się niepamięcią podczas rozprawy także dyskwalifikuje ją do zastosowania art.60 §3kk.

Również za zasadną uznał Sąd argumentację Sądu I instancji dotyczącą braku warunków do zastosowania art. 60 § 1 i 2 kk.. Fakt, że P. W.

jest osobą młodocianą nie może powodować automatycznie zastosowania wobec niej nadzwyczajnego złagodzenia kary. „Młodocianość”i względy wychowawcze kary stanowią punkt wyjściowy do oceny czy można zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, ponadto bierze się pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz okoliczności związane z osobą sprawcy. W chwili popełnienia czynu oskarżona nie była karana i jest to jedyna okoliczność przemawiająca na jej korzyść. Mimo młodego wieku nie uczyła się, dyscyplinarnie została zwolniona ze szkoły z uwagi na wagarowanie. Przed napadem na przestrzeni od maja 2011r. dokonała 2 przestępstw, a po dokonaniu napadu w lipcu 2011r. kolejnych dwóch, nie uczyła się i nie pracowała, żyła z oskarżonym D. H. i korzystała z pieniędzy pochodzących z dokonanych wspólnie z nim bądź przez niego przestępstw, utrzymywała zatem kontakty z osobami karanymi, akceptowała ich sposób życia. Oskarżona mogła dokonać właściwego wyboru zgodnego z zasadami porządku prawnego, mogła mieszkać z rodzicami i kontynuować naukę, wybrała jednak życie polegające na popełnianiu przestępstw i czerpaniu z tego korzyści. Uczyniła to dopiero po uchyleniu aresztowania. Konstatacja Sądu meriti, że P. W. nie daje gwarancji, że w przyszłości będzie przestrzegała porządku prawnego i nie zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary jest trafna. Miała bowiem właściwe wzorce w domu, zapewnioną szkołę, a dobrowolnie z tego zrezygnowała na rzecz życia z osobą karaną, popełniania przestępstw i czerpania korzyści z popełnianych przestępstw.

Zgodnie z przyjętym orzecnictwem sądów art. 60 § 2 k.k. wymaga do nadzwyczajnego złagodzenia kary wyjątkowości, nieprzeciętności i nadzwyczajności przypadków. Nie mogą to być zwyczajnie uzasadnione przypadki. Aby zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary należy zawsze stwierdzić, że stopień zawartości bezprawia, którego odzwierciedleniem ma być wymierzona kara, nie uzasadnia wymiaru kary nawet w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wynik tego bilansu musi jednoznacznie wskazywać na przewagę okoliczności łagodzących, co w odniesieniu do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za dane przestępstwo prowadzić musi do uznania jej za zbyt surową. Innymi słowy, przeprowadzona w kontekście pozostałych dyrektyw wymiaru kary analiza prowadzi do wniosku, że celowym jest wymierzyć karę nadzwyczajnie złagodzoną, aby w ten sposób zapewnić spełnienie celów kary. (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2012r. II AKa 13/12.). Przepis art. 60 §2kk stanowi, że instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary stosuje się w szczególnie uzasadnionych wypadkach, to znaczy, że w świetle okoliczności podmiotowych i przedmiotowych danego przestępstwa kara wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia byłaby niewspółmiernie surowa. Biorąc pod uwagę okoliczności dokonanego czynu rozboju na A. D., wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i wysoki stopień winy oskarżonej należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny, że nie zasługuje ona na nadzwyczajne złagodzenie kary. Oskarżona miała pełną świadomość w jakim celu jedzie do B., była obecna podczas rozmowy gdy oskarżeni planowali dokonanie napadu, wiedziała, że biorą ze sobą młotki, aby użyć ich przeciwko pokrzywdzonemu, oceniała nawet czy są dobrze ukryte, jak podkreślała obawiała się, że zrobią nimi krzywdę, a mimo tej świadomości nie przeciwdziała popełnieniu czynu, akceptowała działania współsprawców, czekała na nich w samochodzie, wiedziała, że oskarżeni idą do komisji ukraść drogie samochody, wartości 128 086 złotych, po czynie zaś korzystała z korzyści, jeździła samochodem, a następnie korzystała z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży tych pojazdów. Z powyższych względów nie można uznać, że stopień bezprawia jest niski, a kara w wymiarze 4 lat, czyli w granicach ustawowego zagrożenia, zbliżona do dolnej granicy jest rażąco niewspółmierna.

Z uwagi zaś na zastosowaną zasadę absorpcji przy wymierzeniu kary łącznej zarzut rażącej surowości tej kary jest chybnym.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. 1983 Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).